

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
BRUKKERIJ COLLE
Rueulimberwal (Stouderpoort)
— TONGEREN —
Postcode N° 84055. — Telefoon 19.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1,00
Tusschen Aankondigingen en Provincie-
nieuws, volgens overeenkomst.
KELEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 3,50
Elke regel meer fr. 0,75

Het pensioen van 6000 fr. op 60 jaar

De nieuwe pensioenwet die plangens gestemd werd, en die zoo belangrijke voordelen verschafte aan de ouderlingen, is nauwelijks in voege getreden, of socialisten en communisten komen thans met nieuwe voorstellen voor den dag, die vooral voor doel hebben de gemiddelden in beroering te brengen, en kiespropaganda te maken.

Zoo stellen zij, onder andere voor, een pensioen van 6000 fr. te verleen en op 60-jarigen ouderdom, zonder op te geven waar zij de geldmiddelen zullen halen, om dit ontwerp uit te voeren.

M. Heyman, oud minister van Arbeid en sociale Voorzorg, die een bijzondere bevoegdheid bezit in zaken pensioenen, schrijft het volgende nepens het pensioen van 6000 franken:

Wij willen vandaag nog eens terug komen op het thans zoo zeer onstreden vraagstuk van het ouderdomspensioen van 6000 fr. op 60 jaar.

De communisten hebben van dien eisch der massa, — zooals zij dat noemen — een demagogisch wapen te meer gemaakt. Maar het spijt ons te moeten vaststellen dat ook sommige socialistische tijdenaars en bladen, het verwezenlijken van dezen eisch als een vermagpunt gesteld hebben, zonder aan den arbeidenden stand duidelijk te maken, welke financiële lasten dit voor den Staat of de patroons en arbeiders medebrengen zou en zonder de praktische middelen aan te duiden, om zulks te verwezenlijken.

Op die wijze werd eilass ! in de harten van vele ouden van dagen, een nieuwe hoop op merklijke verbeteringen neergelegd, die allicht nog lang zullen uitblijven. En dit op het oogenblik dat de pas gestemde pensioenwet heel wat verbeteringen aanbrengt, die terecht zeer gunstig door de belanghebbenden ontvangen worden.

En hiermede is het doel der wet: het verwezenlijken van wat meer sociale bevrediging, eens te meer te kort gedaan.

Stellen wij trouwens om waarheidswille vast, dat de beide socialistische ministers — De Man en Delattre — die de uitgaven voor de ouderdomspensioenen in hun bevoegdheid hebben, de geestdrift van sommige socialistische leiders daadzakenlijk hebben afgekoeld.

Niet alleen hebben zij geen enkele verklaring willen afleggen, waardoor zij zich uitdrukken ten gunste van de 6000 fr. op 60 jaar. Maar zij hebben herhaaldelijk doen verstaan dat zij dien eisch, economisch en financieel bekeken, als onverwezenlijkaar aanschouwen.

Er is meer: Verleden week heeft minister Delattre, tijdens de bespreking der begrooting van de pensioenen in de Kamer verklaard, dat er geen sprake kan zijn van den Staat grotente financieel uitgaven te vragen voor de ouderdomspensioenen dan thans het geval is, zijnde omtrent 500 miljoen, plus de lening aangegaan bij de lijfrentkas door het Defaitonds.

In die voorwaarden is de waarheid als volgt: dat alle verhoging van het ouderdomspensioen moet verwezenlijkt worden door een verhoging van bijdrage aangebracht door de patroons en de arbeiders.

Dit is een eerste vaststelling. Maar wat tot hier toe steeds in het duistere werd gelaten, en wat nochtans een kapitale kwestie is, het is het bedrag van de verhoogde bijdrage welke van de patroons en arbeiders zal gevergd worden.

Dit is nochtans een plecht van loyaliteit, dat zal elkens toegeven aan de belanghebbenden, aangaande de volle waarheid te zeggen.

Wij hebben n dezeszake, in de Kamerzitting van 7 December 1927, eijfers voorgedragen de wij — met het noodrce commentaar onder de oogen onzer lezers — vooral van de arbeiders, zouden willen brengen.

Om nu het terrain van onze verdere uiteenzetting volledig te effenen, moeten wij nog zeggen, dat de voorstanders van de « onmiddellijke verwezenlijking der 6000 fr. op 60 jaar », dit laatste gedeelte, is te zeggen « op 60 jaar », bijna algemeen verstaan hebben.

Zij weten immers zoo goed als wij, dat de pensioenzorg op 60 jaar, — en zelfs vroeger als het moet — veel meer zelf zit aan het vragstuk van de invaliditeit dan van de algemeene wet op de ouderdomspensioenen.

3200 fr. (of beter de 3600 fr.), welke thans op 65 jaar voor en worden, zou brengen op 6000 fr. met ingetrokking op 60 jaar.

Hiermede is nu het vraagstuk omschreven tot deze vraag: welke zouden a) voor den Staat, of b) voor patroons en arbeiders, de geldelijke gevolgen z'n ener wet die het ouderdomspensioen op 65 jarigen ouderdom zou brengen op 6000 fr.

De wereld onder de wapenen

IN 1931-1932 SPRAK MIE VAN ONTWAPENEN EN NU ?

In de Fransche pers worden de volgende statistieken gepubliceerd over de wapeningswedloop der gehele wereld. De begrootingen en budgets hebben wij in Fransche franken laten staan:

DUITSCHLAND:
Uitgaven in 1931: 4 miljard frank. Waarschijnlijke begrooting 1932: 73 miljard. Landleger: in 1931: 105.000 man. Januari 1932: 1.000.000. Vloot: in 1931: 139.910 ton. Januari 1932: 147.271 ton. In aanbouw: 4 pantserscheepen, 2 vliegtuigmotorschepen, 7 kruisers, 27 torpedojagers, 25 onderzeeërs.

BELGIË:
Uitgaven in 1931: 832 miljoen. Begrooting 1932: 1.146 miljoen. Landleger in 1931: 87.000 man. Januari 1932: 65.000 man.

FRANKRIJK:
Uitgaven in 1931: 11 miljard. Begrooting 1932: 21 miljard. Landleger in 1931: 371.000 man. In Januari 1932: 415.000 man. Vloot in 1931: 554.192 ton. Nu: 511.817 ton.

ENGLAND:
Uitgaven in 1931: 11 miljard. Begrooting 1932: 52 miljard. Landleger in 1931: 114.000 man. Nu: 115.000 man. Vloot in 1931: 1.000.635 ton. Nu: 1.296.353 ton.

ITALIE:
Uitgaven in 1931: 6 miljard. Uitgaven in 1932: 26 miljard. Landleger in 1931: 385.000 man. Nu: 550.000 man. Vloot in 1931: 303.000 ton. Januari 1932: 429.234 ton.

SOVJET-RUSLAND:
Uitgaven in 1931: 14 miljard. Begrooting 1932: 112 miljard. Landleger in 1931: 532.000 man. Nu: 1.300.000 man. Vloot in 1931: 160.000 ton. Nu 250.000 ton (?)

VEREENIGDE STATEN:
Uitgaven in 1931: 17 miljard. Begrooting 1932: 30 miljard. Landleger in 1931: 140.000 man. Januari 1932: 170.000 man. Vloot in 1931: 1.021.970 ton. Nu 1.163.240 ton.

JAPAN:
Uitgaven in 1931: 8 miljard. Geschatte begrooting: 34.200 miljoen. Landleger in 1931: 259.000 man. In begin 1932: 322.000 man. Vloot in 1931: 735.198 ton. Nu 802.293 ton.

In aanbouw: 2 pantserscheepen, 3 vliegtuigmotorschepen, 6 kruisers, 15 torpedojagers en 5 onderzeeërs.

Luchtmacht in 1931: 1500 vliegtuigen. In 1932 (voor het conflict) 1670 vliegtuigen met 21.000 man.

De zaak Grammens in den Senaat

Woensdag heeft de heer Van Dieren in den Senaat z'nne interpellatie gehouden betreffende de zaak Grammens.

M. Van Dieren z'et uit het heel wat last en moeite gekost heeft eer wij met onze interpellatie over 't geval Grammens aan u beurt kwamen. Al zijn er blijkbaar collega's die er de voorkeur aan geven een sigaar te gaan rooken in de wandelgangen, lever dan naar mijn interpellatie te luisteren, toch zal ik zeggen wat ik te zeggen heb.

Heer Dourmont (soc.) — Gij gaat meer aan op uw beurt sigaren rooken.

Heer Van Dieren. — Wij hebben gevraagd te mogen interpelleren op het oogenblik dat Grammens nog te langere in de gevangens zat. Sindsdien werd hij in voorloopige vrijheid gesteld, blijkbaar tengevolge van de talrijke protesten, die in het Vlaamsche land zijn opgegaan.

Meerdere onder u hebben wellicht gelezen, dat Grammens niet op bevel van den minister van Justitie in vrijheid zou gesteld zijn. Nochtans heeft heer De Boodt dat her verklaard.

Indien een onderzoek wordt in 't lid over de omstandigheden waar n Grammens werd vrijgelaten, zal men de waarheid over de zaak vermenen, dan zal worden uitgemaakt waarde een bevel werd gegeven.

Heer Dierckx, minister van Binnenlandse Zaken. — Er werd geen bevel gegeven.

Heer Van Dieren. — Er werd een raad gegeven.

Heer Dierckx. — Noch raad, noch bevel.

Heer Van Dieren. — Word de procureur dan door den H. Geest aangezet om Grammens in vrijheid te stellen?

Wat den grond van de zaak betreft, in Vlaanderen is een acte ontstaan, rond de welke de Fransche bladen een was van lachelijkhed trachten te schepjen. Indien de rechtens den heer Grammens belachelijk hadden gevonden, zouden zij hem niet naar het gevang hebben verzonden.

De wet van 28 Juni 1932, heeft de eentaligheid in principie ingevoerd. De Walen voelen nu hoe onzinnig zij handelden met te weigeren, Vlaamsch te leeren.

Heer Deunens (Vl. Nat.) sluit zich aan bij de interpellatie over het geval Grammens. Hij heeft het vooral over den weerslag van de actie van den Raad der Daad op het Vlaamsch volksgemoed, en hij verwacht daarvan het beste voor de verwezenlijking van de Vlaamsche machtsdroomen zooals Rodebach en René Declercq die hebben bezongen.

De interpellant draagt de verzen voor met veel gloed en minnek, doch dit vormt op de tribune van den Senaat vermoedelijk een uitzonderlijk verschijnsel, want telkens de heer Deunens declameert, wordt er lustig gelachen.

De minister verdedigt de tweetaligheid in Vlaanderen.

Heer Dierckx, minister van Binnenlandse Zaken. — Het bejensel van de wet is de eentaligheid. Maar de wet zegt enkel: In Vlaanderen zijn de opschriften, de mededelingen tot het publiek gericht in het Nederlansch gesteld. Men mag daar niet 't affeiden dat Fransche opschriften en berchten verboden zijn. Ware het wel zoo, dan zou het uitdrukkelijk in de wet staan.

Aan de hand van cijfers en van de verslagen van de taalkommissie wettigt de minister de tweetaligheid voor steden als Thienen en Tongeren.

Moeders

Wat is ze schoon, de moeder, die te midden harer kinderen gezeten, de grooten onderwijst door hare heilzame lessen; de kleinen verzorgt en vertroetelt door hare noot verzwaalde moederliefde!

Bij h t kleine meisje reeds bemerkt men dat moederlijk gevoelen van verhartingheid en zorg waaneer zij, met de pop krachtig tot en haar hart gedrukt de kamer op en n'er wandelt. Het is de ontliefde moederliefde die in haar hartje opschiet wanneer zij met bezortheid en toewijding klein broetje tracht n't slaap te sussen of moeder brouwhartig bijstaat in de verzorging van den kleinen kleuter.

Moederliefde wordt echter niet met den meter gemeten naar het aantal kinderen, maar echte moederliefde strekt zich uit tot de verste noodwendigheden, en elk moederhart staat wijd open voor elk kind dat aanspraak maken kan op de liefde.

De ongetrouwd vrouw kan kinderen li hebben, verzor en, onderwijzen en voorlichten met een moederlijk gevoelen, elke vrouw aangeboeren, en vaak gebeurt het dat zij door een blik van een paar lachende onschuldige kinderoogjes eigen leed en kommer leert vergeten.

Zoo is elke vrouw moeder, is zij het niet naar de natuur, zij is het althans naar den gerst, want de liefde van elke vrouw is te willen geven, te koesteren, te beschermen. Zoo z'n er vrouwen die noot het geluk hadden moeder te zijn over eigen kinderen en die toch de moederliefde in haar volheid doorliven. Meestal zijn het ook deze vrouwen die, na de echte moeder, de nuttigste leden worden in de maatschappij, want 't wordt haar een behoefte het te veel liefde dat zij in het hart dragen aan andere mede te deelen.

Geluklijk staan er tegenwoordig in het leven vele wegen voor de vrouwen open, waarin zij niet beste wat zij hebben — het moederlijk gevoel kunnen ontplooiën.

Dubbel gelukkig is de vrouw die dat kan bezijnen en die al haar toewijding, haar offervaardigheid, haar moederliefde kan leggen in het vak of de taak die haar zijn aangewezen. Ook het werk waaraan ze haar krachten wijdt zal onder haar moederlijke zorg vrucht opleveren en de maatschappij zal er haat in vinden.

Onze tijd heeft goede moeders noodig, moeders in den breedsten zin van 't woord gehuude vrouwen die een eigen gezin hebben en die alle kinderverves met de voeten treden om de heiligsten hunner huwelijksplichten te kwijten en zielen te geven aan God; ongetuwd vrouwen die de geestelijke moeders worden van zoovle kinderen die geen eigen moeder hebben, van vele sociale en liefdadige instellingen, die maar bloeien kunnen onder de warme liefde van een moederlijk gevoel en die zoeten balsen van een moeder vrouwenhart.

Moeders die alleen bezorgd z'n om het geluk van anderen en hun eigen leed kunnen vergeten; moeders die aan de maatschappij in het algemeen en aan ieder in het bijzonder zullen geven van den schat hunner schoone ziel.

Onze financiële betrekkingen met Duitschland

HET MARKEN-AKKOORD WORDT NIET TOEGEPAST.

De Senaatscommissie van Financien heeft Dinsdag morgen het eerste gedeelte besproken van het verslag over de begrooting van Financien voor 1932. Bij deze gelegenheid werden verschiedne vraagstukken opgeworpen, onder meer, deze van onze financiële betrekkingen met Duitschland. Er werd onder anderen de vraag gesteld, hoe deze betrekkingen geregeld zijn en welke de uitkomst er van is, op gebied van handels schulden, van financiële schulden en van betalingen in verband met de markenkwestie.

Duitschland heeft nog altijd niet voldaan voor de ontzaglijke hoeveelheden papieren marken waarmee het tijdens den grooten oorlog ons land overstromde ter betaling van een deel der produkten, waarop het hier de hand deed leggen. Daarover werd jaren geleden een regeling getroffen en het Reich moest telke jaren een bepaald bedrag uitkeeren. Maar Duitschland dat tijd geld vindt om wapens te koop en vindt er geen om z'n schuld in te korten en zo er te doen aan zijn verplichtingen.

Om de waarheid te dienen, moeten we er echter aan toevoegen dat, wat de handels schulden betreft, vastgesteld is dat de met Duitschland getroffen overeenkomsten normaal hebben gewerkt, en dat deze schulden als afgelost kunnen beschouwd worden. Ook wat aangaat de financiële schulden, worden de overeenkomsten toegepast en worden deze schulden dus, gelijdelijk gedeeld. Spijtig genoeg dus, dat

het gansch anders gesteld is met de markenkwestie. Hier is de toestand voor België ongunstig. Het Reich heeft tegenwoordig in verband ermede 25 miljoen frank per jaar te betalen aan België, maar niet tegenstaande alle getroffen schikkingen, zijn de betalingen uitgebleven. Op het oogenblik staat men alsoo voor een gebrekkeerde som van meer dan 800 miljoen fr.

Ten overstaan van dezen toestand heeft de Senaatscommissie eengeszind den wensch geuit dat de regering opnieuw onderhandelingen zou aandoenen met Duitschland met het oog op het treffen van schikkingen die aan den eenen kant het aflossen van die som zouden mogelijk maken en aan den anderen kant zouden leiden tot de hervatting van de gerevide jaarbetalingen met ingang van 1932.

Daar het hier gaat om een oorlogsschuld en Duitschland alle verantwoordelijkheid voor den grooten oorlog 1914-1918 afwijst, valt er ernstig te vrez'n dat het Reich hogenaamd niet haastig zal wezen om bedoelde betalingen te hervatten of de schuld op eengekeij wijze af te lossen. De tijd is lang voorbij toen men jubelde: — Duitschland zal alles betalen.

Schandelijke Tooneelen in het Parlement

IN DEN SENAAAT WORDT GRAAF DE GRUNNE BUITEN GEZET. ALGEMEENE VECHTPARTIJ IN DE KAMER.

UITSLUITING VAN M. SYNDIC, REXIST.

Senaat en Kamer zijn Donderdag het tonael geweest van feten die eene omeer zijn voor het Belgisch Parlement.

In den Senaat eschte graaf de Grunne dat de Minister van Binnenlandse Zaken, zou aantworder op de rekenaars die het woord gevend hadden, tijdens de bespreking zijner beprooting.

De Heer Voorzitter deed hem opmerken dat zulks ongrondwettelijk was.

Herop ontstond een groot rumoer. Rexisten en Vl Nationalisten staan recht te roepen en te bren, terwijl graaf de Grunne tusschen de banken doorloopt al eschend op steeds luideren toon: « Ordemote! Stemming! »

De Voorzitter. — Graaf de Grunne, ind en zij niet gaat zitten zal ik uw uitsluiting vragen.

Maar graaf de Grunne hoort niet langs dien kant, loopt verder door en blijft maar roepen, gesteund door het Vlaamsch nationaal-rexistische koor.

Tenslotte doet de voorzitter stemmen en de uitslag is: Graaf de Grunne is toegeloten voor den verderen duur van de vergadering.

Daar het rumoer aanhoudt, schorst de voorzitter de vergadering.

Na drie kwartier wordt de zitting hervat. M. de Grunne is niet meer op zijn bank. Vemomen werd dat hij thans uitgesloten is voor acht zittingen. Een deurwaarder, onder de hoede van den bevelhebber van het Parlement, is de boektaech van M. de Grunne komen weghalen.

In de Kamer ging het nog erger toe. M. Lerrutte, rexist, had M. Henr. Jaspas beschuldigt, toen hij minister was, vliegtuigen geleverd te hebben aan de Spaansche republieken.

M. Jaspas, van op het spreekgestoelte, loegstraf ten stellijnde deze bewyngten. Hij verklaarde zijne lasteraars voor het gerecht te zullen dagen.

Bij het terugkeeren naar zijne plaats, wordt hij door de Rexisten bespot, die luikeels roepen.

Opeens springt M. Jaspas boven op zijn bank, loopt over de andere banken naar de Rexistische zijde en springt M. Lerrutte naar de keel.

Leest en verspreidt

“DE POSTRIJDER”

het oudste weekblad van Limburg